

добре притулена. Насѣдахме спокойно отвънъ. Подиръ малко ние децата — десетина на брой — наскачахме. Вече бѣхме забравили страха. Навлѣзохме въ пещерата, заиграхме, залудувахме изъ нея. Най-после открихме, че тя има на противоположния не много далеченъ край още единъ входъ, сѣщо тъй добре прикритъ отъ канари и хрусталаци.

Кой бѣше тоя Келешъ Асанъ?

Цѣлата наша околия пищѣше отъ него. Майкитѣ съ него плашеха децата си. Келешъ Асанъ бѣше отъ дълги години разбойникъ. Но това не му пречеше свободно да се разхожда изъ Брѣстово, кога му воля искаше. Турцитѣ се гордѣеха съ него, защото го имаха за деликанлия, юнакъ. Въ всѣко село той все бѣше заклалъ нѣкого, за да му се боятъ и думата му две да не правятъ. Въ града, когато се явѣше нѣщо да купи отъ дюкянъ, никой не смѣше да му зима пари. Имало е случай, кога нѣкой изведнажъ не го е позналъ, за да му направи нуждния икрамъ, Келешъ Асанъ мълчеливо и спокойно му е забивалъ кама въ гърдитѣ, като я избърсвалъ отъ, дрехитѣ му гордо, надмѣнно. Въ най-щастливия случай той го е набивалъ тъй зле, че го е оставялъ полумъртъвъ. Той редовно обираше селата: пари, дрехи, завивки, добитъкъ, каквото му паднѣше. Едно мѣкнѣше дома си въ Брѣстово, а сто раздаваше на безбройни свои приятели. По тая причина турцитѣ смѣтаха Келешъ Асанъ за единъ отъ най-мерхаметлиитѣ, добродетелнитѣ, поставяха го въ редоветѣ на най-добритѣ свои хора.

Като не смѣтаме келата на главата му, той бѣше хубавецъ, високъ, снаженъ и строенъ, необикновено якъ човѣкъ. Пѣкъ умѣше и хубаво да се облича. Моравъ финафесъ, съ войнишки пискюлъ на главата му. Джамаданъ и потури отъ ясно-синя скжпа чоха, обшити съ сѣрма. Алена чоха на сѣрмалия антерия. Свиленъ широкъ поясъ съ зелени и червени шарки. Надъ пояса му вѣчно се люлѣеше сребъренъ кюстекъ (ланецъ). Върху пояса тежъкъ силахъ, въ който постоянно бѣха набучени ятаганъ и два алтъпатлака (револвера), дръжкитѣ имъ обковани съ сребро. Отстрани